

KANCELARIA ADWOKACKA

adw. dr Łukasza SUPERA

ul. R. Tagore'a 3 lok.13, 02-647 Warszawa
tel.22 854 08 40 www.supera.pl

Warszawa, dnia 4 marca 2014 r.

ODPIS

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

5

Skarżąca: adw. M S

reprezentowana przez:

adw. dr. Łukasza SUPERĘ

Kancelaria Adwokacka

10

ul. R. Tagore'a 3/13

02-647 Warszawa

SKARGA KONSTYTUCYJNA

I. W imieniu skarżącej, pełnomocnictwo w załączeniu, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. wnoszę o:

15

1. Stwierdzenie niezgodności art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. (Dz.U. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) w zw. z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz.U. Nr. 16, poz. 124 z późn. zm.) i § 14 ust. 4 pkt 2 oraz § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) z:

20

a) art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 92 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji RP,

b) art. 45 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 92 ust.1 w zw. z art. 2 Konstytucji RP.

25 2. Zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

II. Określenie podstaw skargi konstytucyjnej:

1) wskazanie orzeczenia organu władzy publicznej, z którym skarżąca łączy naruszenie przysługujących jej praw lub wolności;

Orzeczenie, z którym skarżąca łączy naruszenie przysługujących jej praw i
30 wolności konstytucyjnych to postanowienie Sądu Najwyższego z dnia listopada
2013 r. (sygn. akt) zasądzające na rzecz adw. M S
kwotę zł w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie
opinii o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie
skazanego A W , które zostało doręczone skarżącej w dniu 4
35 grudnia 2013 r.

2) wskazanie podmiotowych praw lub wolności o charakterze konstytucyjnym, których naruszenie skarżąca łączy z wydaniem orzeczenia określonego w pkt 1 wraz z podaniem przepisów Konstytucji RP, z których prawa te lub wolności są wywodzone;

40 Podmiotowe prawa lub wolności o charakterze konstytucyjnym, których
naruszenie skarżąca łączy z wydaniem ww. orzeczenia, to prawo do sądu znajdujące
wyraz w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz prawo do wynagrodzenia za pomoc prawną
świadczoną z urzędu, które jest prawem majątkowym w rozumieniu art. 64 ust. 1
Konstytucji RP, w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, stanowiącym, że
45 wszelkie ograniczenia praw i wolności konstytucyjnych mogą być ustanawiane
wyłącznie w ustawie.

3) dokładne określenie tego, w jaki sposób orzeczenie, o którym mowa w pkt 1, prowadzi do naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności skarżącej;

Postanowienie z dnia listopada 2013 r. narusza prawo majątkowe do
50 wynagrodzenia za świadczoną pomoc prawną z urzędu oraz prawo do sądu. W
postanowieniem tym przyznano skarżącej wynagrodzenie na podstawie art. 618 § 1
pkt 11 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze

i § 14 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Zawarte w art. 29 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze upoważnienie do wydania rozporządzenia nie spełnia
55 jednak wymagań konstytucyjnych, co do szczegółowości treściowej. Nie zawiera bowiem jakichkolwiek wytycznych, co do treści rozporządzenia. W rezultacie rozporządzenie jest aktem wadliwym, niemieszczącym się w systemie źródeł prawa.

W wyniku wydania rozporządzenia doszło do naruszenia prawa do sądu oraz prawa majątkowego do wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu.
60 Minister Sprawiedliwości uznał w sposób całkowicie dowolny, że wynagrodzenie z urzędu nie może przekraczać 150% wskazanej arbitralnie wielkości, niezależnie od okoliczności sprawy. Uniemożliwiło to Sądowi Najwyższemu wydanie sprawiedliwego rozstrzygnięcia. W rezultacie uszczerbku doznało prawo majątkowe do wynagrodzenia oraz prawo do sądu.

65 **4) przedstawienie argumentów wskazujących na ostateczny charakter orzeczenia, o którym mowa w pkt 1, a w szczególności, uzasadniających przekonanie, iż skarżąca wyczerpała przysługujące jej środki zaskarżenia lub inne środki odwoławcze;**

W dniu lipca 2013 r. Sąd Najwyższy wydał postanowienie, na mocy którego
70 w punkcie 2 ustanowił skarżącą obrońcą z urzędu, zlecając jej zbadanie akt sprawy oraz o ile przesłanki takie istnieją, opracowanie stosownego wniosku, ewentualnie powiadomienie Sądu Najwyższego o nie stwierdzeniu podstaw do wznowienia postępowania. Dnia września 2013 r. skarżąca sporządziła opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania z jednoczesnym wnioskiem o przyznanie jej
75 zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu. W rezultacie Sąd Najwyższy wydał postanowienie, zasądzające na rzecz adw. M S od Skarbu Państwa kwotę zł, w tym 23 % podatku VAT. Od postanowienia tego nie przysługują żadne środki zaskarżenia, zatem powyższe postanowienie Sądu Najwyższego ma ostateczny charakter.

80 **5) podanie argumentów przemawiających za tym, iż zakwestionowane w skardze konstytucyjnej regulacje prawne stanowiły podstawę wydania orzeczenia, o którym mowa w pkt 1;**

Sąd Najwyższy przyznając na wniosek skarżącej wynagrodzenie za czynności wykonane w charakterze obrońcy z urzędu, w uzasadnieniu postanowienia 85 stwierdził, że „z mocy art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, orzekł jak na wstępie”.

90 Ponadto, za podstawę wydania orzeczenia należy uznać § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., ustalający na poziomie 150% stawki minimalnej, maksymalną wysokość przyznawanych kosztów z tytułu świadczenia pomocy prawnej z urzędu oraz art. 29 ust. 2 ustawy - Prawo o adwokaturze, zawierający wadliwe upoważnienie ustawowe do wydania wyżej 95 wymienionego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE SKARGI KONSTYTUCYJNEJ WRAZ Z DOKŁADNYM OPISEM STANU FAKTYCZNEGO

I. Dokładny opis stanu faktycznego

W sprawie o sygn. akt Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 100 lipca 2013 r. zwolnił skazanego A W od obowiązku uiszczenia opłaty od wniosku o wznowienie postanowienia, ustanawiając równocześnie skarżącą obrońcą z urzędu w sprawie. Sąd Najwyższy zlecił skarżącej zbadanie akt sprawy Sądu Okręgowego w B o sygn. akt i opracowanie wniosku, ewentualnie powiadomienie o nie stwierdzeniu podstaw do 105 wznowienia postępowania do dnia sierpnia 2013 r. Skarżąca w odpowiedzi na powyższe postanowienie wystosowała wniosek z prośbą o zwolnienie z funkcji obrońcy z urzędu, motywując to uczestnictwem w innych rozprawach oraz zbliżającym się urlopem. Sąd Najwyższy pismem z dnia sierpnia 2013 r. przedłużył termin na dokonanie czynności wskazanych w postanowieniu Sądu 110 Najwyższego z dnia lipca 2013 r. do dnia września. Skarżąca sporządziła dnia września 2013 r. opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania, jednocześnie wnosząc o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej

skazanemu z urzędu. Sąd Najwyższy w dniu listopada 2013 r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M S kwotę zł, w tym 23 % podatku VAT. Od powyższego postanowienia nie przysługuje żaden środek zaskarżenia.

Powyższe postanowienie zostało wydane na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 ustawy-Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. Przepis ten określa minimalną stawkę za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji oraz braku podstaw do stwierdzenia nieważności orzeczenia w postępowaniu karnym w wysokości 360 zł.

II. Przywołane wzorce konstytucyjne

A) Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości jako akt wadliwy, wydany na podstawie nieprawidłowej delegacji

Kluczowym elementem niniejszej sprawy jest niezgodność z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP delegacji ustawowej, na podstawie której wydano rozporządzenie ministra Sprawiedliwości z 2002 r.

Rozporządzenie regulując kwestie dotyczące wysokości zasądzanych przez sądy kosztów zastępstwa prawnego świadczonej na rzecz stron przez adwokatów z wyboru oraz koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, opiera się na dwóch odrębnych delegacjach ustawowych, zawartych w art. 16 oraz art. 29 ustawy-Prawo o adwokaturze. Mimo iż Minister Sprawiedliwości zdecydował się uregulować obie kwestie w jednym akcie, każda z delegacji ustawowych podlega odrębnej ocenie konstytucyjnej.

Pierwsza z nich, zawarta w art. 16 ustawy-Prawo o adwokaturze reguluje zakres spraw związanych z kosztami zastępstwa prawnego, świadczonej przez adwokatów z wyboru. Przepis ten dokładnie wskazuje podmiot zobligowany do wydania rozporządzenia, zakres spraw przekazany do uregulowania oraz wytyczne dla Sądów przy ustalaniu opłaty wyższej niż stawka minimalna, jednocześnie ustalając jej maksymalną granicę jako sześciokrotność stawki minimalnej

(„ustalenie opłaty wyższej niż stawka minimalna, może być uzasadnione rodzajem i zawilnością sprawy oraz niezbędnym nakładem pracy adwokata”). Ponadto art. 16 ust. 3 zawiera wytyczne, co do zasad określania stawek minimalnych („mając na względzie rodzaj i zawilność sprawy oraz wymagany nakład pracy”), które odnoszą się *expressis verbis* do ust. 1 przywołanego przepisu, tj. do kwestii wynagrodzenia adwokatów świadczących czynności adwokackie z wyboru ich klienta.

Co się tyczy kwestii związanych z kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, to ustawodawca udzielił upoważnienia Ministrowi Sprawiedliwości w delegacji ustawowej ujętej w art. 29 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze. W tym przypadku jednak delegacja nie spełnia wymogów konstytucyjnych zawartych w art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że rozporządzenie jest aktem wykonawczym, wydanym na podstawie ustawy i w celu jego wykonania. Z tego powodu każde upoważnienie do jego wydania musi odpowiadać wymogowi szczególności, ujmowanemu w trzech aspektach:

- szczególności podmiotowej, wskazując organ uprawniony lub zobowiązany do wydania rozporządzenia,
- szczególności przedmiotowej, wskazując zakres spraw przekazanych do uregulowania,
- szczególności treściowej, określając wytyczne, co do treści rozporządzenia.

Art. 29 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze obliuguje Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia, po wcześniejszym zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Adwokackiej (szczegółowość podmiotowa rozporządzenia). W dalszej części przepisu określa zakres spraw przekazanych do uregulowania w drodze rozporządzenia, tj. szczególne zasady ponoszenia kosztów, sposób ustalania tych kosztów, wydatków stanowiących podstawę ich ustalania oraz

maksymalną wysokość opłat za udzieloną pomoc (szczegółowość przedmiotowa rozporządzenia).

170 Powyższa delegacja ustawowa nie zawiera natomiast żadnych wytycznych,
co do wysokości wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z
urzędu. Wytyczne takie powinny wskazywać, jakie czynniki powinny być brane pod
uwagę, przy określaniu wysokości stawek minimalnych. Wytyczne regulujące
powyższe kwestie nie zostały zawarte w żadnym innym przepisie ustawy-Prawo o
175 adwokaturze. W żadnym wypadku nie znajdują się w one w art. 16 ustawy-Prawo o
adwokaturze, gdyż tak jak zostało to przedstawione powyżej, przepis ten odnosi się
wyłącznie do kwestii związanych z udzielaniem pomocy prawnej przez adwokatów
z wyboru. Skoro ustawodawca podjął decyzję o zawarciu w ustawie-Prawo o
adwokaturze dwóch delegacji ustawowych, każda z nich musi odrębnie spełniać
180 wymogi konstytucyjne.

Art. 29 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze nie określa w żaden sposób, czy
powinien kierować się Minister Sprawiedliwości definiując wynagrodzenie z tytułu
pomocy prawnej z urzędu. Czy ma to być przykładowo potrzebny nakład pracy,
stopień skomplikowania sprawy czy też może inne okoliczności. W rezultacie
185 Minister podjął decyzję całkowicie arbitralną. Jest to szczególnie widoczne w
przypadku § 19 pkt 1 rozporządzenia, zgodnie z którym koszty nieopłaconej
pomocy prawnej ponoszonej przez Skarb Państwa obejmują: „opłatę w wysokości
nie wyższej niż 150% stawek minimalnych”. Wskazana górna granica
wynagrodzenie nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w upoważnieniu
190 ustawowym. Niezwykle trudno odgadnąć, czym kierował się Minister
Sprawiedliwości wpisując do rozporządzenia podobną wielkość, a nie np. 190% lub
też jakąkolwiek inną. Warto zresztą podnieść, iż w przypadku wynagrodzenia za
sprawy prowadzone z wyboru upoważnienie ustawowe, tj. art. 16 ustawy-Prawo o
adwokaturze zawiera w ust. 2 wyraźną granicę, mianowicie sześciokrotność stawki
195 minimalnej. W upoważnieniu ustawowym mający znaczenie dla niniejszej sprawy
brak jest podobnej regulacji. W rezultacie Minister Sprawiedliwości cieszy się tu
pełną swobodą, z której skorzystał, naruszając jednak przy tym prawa i wolności
obywatelskie.

Zgodnie z orzecnictwem Trybunału wytyczne muszą dotyczyć materialnego kształtu regulacji wykonawczej i „nie mogą pozostawiać prawodawcy rządowemu zbyt daleko idącej swobody w kształtowaniu merytorycznych treści rozporządzenia” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 1996 r. o sygn. akt K 12/99). Co więcej, Trybunał Konstytucyjny w innym wyroku stwierdził, że jest on kompetentny do kontroli zakwestionowanego upoważnienia ustawowego, w przypadku gdy w ustawie w ogóle nie zawarto żadnych wytycznych, gdyż „całkowity brak wytycznych przesądza o niekonstytucyjności upoważnienia, bo stanowi oczywistą obrazę art. 92 ust. 1 zd. 2 Konstytucji” (wyrok z dnia 18 grudnia 2006 r., o sygn. akt U 10/05). Skarżąca podnosi zarzut niezachowania wymogu minimalnego stopnia szczegółowości wytycznych, który to „musi być wyznaczany a casu ad casum, stosownie do regulowanej materii i jej związku z sytuacją jednostki” (wyrok z 16 stycznia 2007 r. w sprawie o sygn. akt U 5/06, stwierdzenia te powtarzają częściowo tezy wyroku z dnia 9 listopada 1999 r. w sprawie o sygn. akt. K 28/98). Zgodnie z tym stanowiskiem „im silniej regulacja ustawowa dotyczy kwestii podstawowych dla jednostki, tym szersza musi być regulacja ustawowa i tym mniej pozostaje miejsca dla odesłań do aktów wykonawczych” (prof. Dr hab. L. Garlicki „Polskie prawo konstytucyjne, zarys wykładu”, Warszawa 2001).

Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego jasno określa warunki dopuszczalności art. 92 ust.1 Konstytucji RP jako wzorca skargi konstytucyjnej.

W orzeczeniu z dnia 26 stycznia 2010 r. o sygn. akt TS 205/09 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że istnieje możliwość dopuszczenia do kontroli w ramach skargi konstytucyjnej art. 92 ust.1 Konstytucji RP, jeśli tylko skarżący określi sposób uszczuplenia sfery praw i obowiązków wynikającego z wykroczenia treści rozporządzenia poza zakres treści ustawy. Podobnie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt SK 41/01, gdzie uznał za właściwy wzorzec konstytucyjny art. 92 ust.1 Konstytucji RP w skardze konstytucyjnej, przy czym „ten przepis stanowiłby wzorzec w tym sensie, iż w ocenie skarżącego właśnie przekroczenie kompetencji prawotwórczych umożliwiło ograniczenie wolności obywatelskich”. Ponadto Trybunał

230 Konstytucyjny w orzeczeniu o sygn. akt SK 22/03 z dnia 21 czerwca 2004 r. orzekł o niekonstytucyjności rozporządzenia ze względu na wadliwą delegację ustawową.

Powyższa linia orzecznicza odnosi się do niniejszej sprawy, gdyż naruszenie konstytucyjnych praw i wolności wywołane zostało niekonstytucyjną delegacją ustawową, zawartą w art. 29 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze.

B) Uszczerbek w zakresie praw i wolności obywatelskich

235 Zgodnie z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP:

„Każdy ma prawo do własności i innych praw majątkowych oraz prawo do dziedziczenia”.

240 Do kategorii praw majątkowych zalicza się wynagrodzenie adwokatów z tytułu świadczonej nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu. Wprawdzie stosunek prawny łączący pełnomocnika z urzędu ze Skarbem Państwa ma szczególny charakter, ponieważ jest związany z publicznoprawnym obowiązkiem adwokata, to jednak, jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. SK 33/10, „wynagrodzenie z tego tytułu jest chronionym prawem majątkowym z art. 64 Konstytucji RP”.

245 Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 2013 r. o sygn. akt SK 33/12 orzekanie w przedmiocie zwrotu kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata jest „sprawą” w rozumieniu art. 45 ust.1 Konstytucji RP. Wynika to z faktu, że rozstrzyga ono o konstytucyjnych wolnościach i prawach jednostki, w tym przypadku o ustalenie 250 zakresu ochrony praw majątkowych pełnomocnika z urzędu. Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu musi zatem spełniać wszystkie przesłanki wymienione w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Sąd rozpoznający sprawę musi mieć możliwość „sprawiedliwego rozpoznania sprawy”.

255 Zaskarżony przepis rozporządzenia narusza również art. 31 ust 3 Konstytucji RP, gdyż podstawowe kryteria decydujące o wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu nie zostały uregulowane na poziomie ustawowym, w

ustawie-Prawo o adwokaturze. Przywołany artykuł Konstytucji RP stanowi, że wszelkie ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie. Nie znaczy to jednak, że ustawodawca jest
260 zobligowany w sposób całościowy umieścić w ustawie kwestie dotyczące kosztów pomocy prawnej z urzędu, co również z technicznego punktu widzenia byłoby trudne, bądź nawet niewykonalne. Jednakże podstawowe elementy tych kosztów powinny być zawarte w ustawie. Ustawodawca ani w art. 29 ust. 1, ani w ust. 2 tego artykułu w żaden sposób nie wyznaczył kierunku i sposobu regulowania kosztów
265 nieopłaconej pomocy prawnej, pozostawiając tą kwestię wyłącznie do kompetencji Ministra Sprawiedliwości, co stanowi naruszenie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Prawo do sądu oraz prawo do wynagrodzenia zostały naruszone w skutek wydania przez Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia o charakterze arbitralnym. Rozporządzenie w zaskarżonym zakresie ustanawia zbyt wąskie granice orzekania
270 sądom, co do wynagrodzenia przyznawanego adwokatom działającym z urzędu. Proces ten przebiega dwutorowo. Po pierwsze Minister Sprawiedliwości wprowadził bardzo niskie stawki minimalne, po drugie niezwykle wąsko zakreślił granice, jeżeli chodzi o możliwość orzeczenia wyższego wynagrodzenia. Uniemożliwia to zrealizowanie zasady „sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy” w rozumieniu art. 45
275 ust. 1 Konstytucji RP. Ponieważ sprawa w rozumieniu art. 45 Konstytucji RP, dotyczy w tym przypadku wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu, to równocześnie ma miejsce naruszenie art. 64 ust. 1 Konstytucji RP. Minister Sprawiedliwości, podejmując całkowicie dowolną decyzję prawodawczą, nie uwzględnił, że sprawy prowadzone z urzędu, mogą cechować się diametralnie
280 różnym stopniem trudności. W efekcie uregulował kwestię zwrotu kosztów w sposób, który wyklucza podjęcie prawidłowego rozstrzygnięcia przez sąd orzekający o prawach i wolnościach obywatelskich na podstawie rozporządzenia.

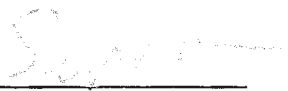
Argument o zbyt wąsko zakreślonych granicach orzekania zyskuje jeszcze bardziej na znaczeniu, jeżeli porówna się granice swobody orzekania w przypadku
285 wynagrodzenia za sprawy z urzędu z granicami swobody orzekania w przypadku wynagrodzenia za sprawy z wyboru. W pierwszym przypadku Minister, wydając akt podustawowy, pozostający w istocie poza katalogiem źródeł prawa ze względu na

wady delegacji, ustanowił arbitralną granicę w wysokości 150% stawki minimalnej (zob. § 19 pkt. 1 rozporządzenia). W drugim przypadku ustawodawca wskazał, 290 właśnie na poziomie ustawy, granicę w wysokości 600% (zob. art. 16 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze). Ustawodawca uznał zatem najwyraźniej, że w zbliżonych, acz odrębnych sytuacjach należy przyznać sądom znaczenie szersze kompetencje. Minister Sprawiedliwości najwidoczniej nie podzielił tego stanowiska i w rezultacie wydał niezgodne z Konstytucją rozporządzenie, ograniczające w 295 nadmiernym sposób decyzję sądu.

Minister Sprawiedliwości określił zatem w wadliwym, nieznajdującym oparcia w wytycznych akcie prawnym, niezwykle wąsko granice orzekania w zakresie prawa majątkowego, jakim jest prawo do wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu. W podobnej sytuacji sądy powszechne oraz w niniejszym 300 przypadku Sąd Najwyższy nie są w stanie, o ile kierują się wadliwym rozporządzeniem, podjąć trafnej decyzji w ramach sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Sąd rozstrzygający kwestię wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu, musi mieć możliwość przyznania odpowiedniego wynagrodzenia w zależności od okoliczności sprawy. 305 Przedmiotowe rozporządzenie, które nie znajduje oparcia w prawidłowej delegacji ustawowej, uniemożliwia wydanie sprawiedliwego rozstrzygnięcia przez sądy podejmujące decyzję na podstawie rozporządzenia.

Załączniki:

1. *Odpis postanowienia Sądu Najwyższego z dnia .11.2013 r. sygn. akt*
2. *4 odpisy skargi wraz z załącznikami;*
3. *Pełnomocnictwo.*

adv. dr Łukasz Supera